

РЕШЕНИЕ

№ 23057

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8084** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Н. П. С., подадена чрез адв. В., против решение от 27.06.2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав, постановено по НАХД № 3590/2024 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 24-4332-002888 от 14.02.2024 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2 вр. ал. 1, т. 5, предл. четвърто от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 25, ал. 2 от същия закон.

Релевират се доводи, че оспореното решение е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че неправилно районният съд е приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява приетата с НП фактическа обстановка. Изтъква се, че СРС не е обсъдил обстоятелства от съществено значение, за които във въззивната жалба има наведени възражения: в АУАН не е отразено дали лицата посочени като свидетели, са свидетели на самото административно нарушение; АУАН е съставен по реда на чл. 40, ал. 1 ЗАНН или по реда на ал. 3; в протокола за ПТП №

1895015/03.02.2024 г. липсват данни за свидетелите при съставянето му. Сочи се още липса на равнопоставеност на страните в производството пред СРС. Поддържа се, че след навлизане на кръстовището, светофарната уредба относно същата е подавала червен светлинен сигнал - забранено преминаване, поради което водачът на другия автомобил не е следвало да преминава „стоп“ лентата на пътното платно, както и че АНО не е положил усилия да изиска и съхрани записите от камерите за видео наблюдение, които са се намирали на светофарната уредба, на кръстовището където е станало ПТП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не се явява, представлява се от адв. К., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, претендира разносски по делото, съгласно списък.

Ответникът - началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. В писмени бележки от 18.10.2024 г., чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Намира оспореното решение за правилно.

Административен съд София-град, X.-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Според фактическите установявания на въззивната инстанция, въз основа на събраните писмени и гласни доказателства: на 03.02.2024 г., около 13:10 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]касаторът – Н. П. С. управлявал лек автомобил модел "О. Инсигния", с рег. [рег.номер на МПС], като на кръстовището с [улица]извършил маневра за навлизане /от средна/ в най - лявата пътна лента, без да пропусне движещия се по нея л.а. марка „А. А5“ с [рег.номер на МПС], управляван от свидетеля Й., тъй като не го забелязал и вследствие на което реализирал пътнотранспортно произшествие /ПТП/ с него. При сблъсък между двете МПС, управляваният от св. Й. лек автомобил се отклонил наляво и се ударил в тротоара, претърпявайки материални щети.

На място на ПТП пристигнали служители на ОПП-СДВР. Младши автоконтролюор Ж. Й. съставил протокол за ПТП № 1895015/03.02.2024 г., в който са отразени установените щети по двата леки автомобила - участвали в ПТП, които не били премествани. Изготвени са декларации от двамата водачи. Съставени са и скици за ПТП. Полицейският служител съставил АУАН серия GA № 1160442/03.02.2024 г. срещу касатора С., за нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП /в присъствие на касатора и на полицейски служител С./. Касаторът не е отразил в АУАН възражения. Такива били депозиращи впоследствие.

Въз основа на съставения АУАН е издадено оспореното НП на началник сектор в ОПП – СДВР, с което на касатора, на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, предл. четвърто от ЗДвП било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 25, ал. 2 от същия закон.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е обосновал

извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установява извършването на нарушението по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано. Доводите на санкционираното лице, че другият участник в ПТП се е движил с несъобразена скорост, Съдът е намерил за недоказани. Обърнал е внимание, че скоростта на движение на другите участници в движението не изключва задължение на жалбоподателя да пропусне попътното движещите се в съседната лента МПС преди да навлезе в нея. Намерил е, че описаното в НП нарушение е извършено и наложеното за него наказание е правилно определено.

Въззивното решение е правилно.

Фактичката обстановка, след анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал - показанията на свидетеля Й., обясненията на С. и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН, е правилно установена по делото от Софийски районен съд, като не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото или такова, довело до ограничаване процесуалните права на страните в административнонаказателното производство.

Разпоредбата на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Когато такава маневра трябва едновременно да извършат две пътни превозни средства от две съседни пътни ленти, с предимство е водачът на пътното превозно средство, което се намира в дясната пътна лента. Съответно разпоредбата на чл. 179, ал. 2 вр. ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП гласи, че който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 – в случая неспазване на правилата за предимство, причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление.

Касаторът С. е предприел маневра – навлизане от средна лента (за направо) в крайна лява лента (за наляво) без да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, а именно без да пропусне движещия се в лявата лента на движение лек автомобил „А. А5“, който вследствие на удара се отклонява наляво и реализира ПТП и с бордюра/разделителния остров. Преценката е следвало да направи С., тъй като той (в обсега на пътната маркировка - пешеходна пътека) е започнал маневрата - навлизане в насрещното платно, което е за наляво. Касаторът е следвало да съобрази местоположението, посоката и скоростта на движение на управлявания от свидетеля Й. лек автомобил.

Решаващият съд е обосновал извод за осъществяване на вмененото на касатора нарушение, който се подкрепя изцяло от установените по делото факти. СРС е събрал всички относими и възможни доказателства и не е налице неизяснена фактическа обстановка, каквито са твърденията на жалбоподателя. Няма данни, че по делото са налице и други доказателства, необходими за изясняване на фактичката обстановка. Основните възражения на касатора се свеждат до това, че не е изяснена фактичката обстановка в хода на произведеното ПТП. Твърди се, че касаторът е поставен в невъзможност да се защити поради обстоятелството, че не са съхранени видеозаписите от кръстовището. Страната не е направила такова доказателствено

искане пред административнонаказващият орган в подаденото възражение с вх. № УРИ-433200-13104/07.02.2024 г. Искане за приобщаване на записите е направено едва с подадената жалба срещу НП. Във връзка с това искане, с протоколно определение № 8492/24.04.2024 г., въззивният съд е изискал от ответника предоставяне на: запис от камерите на кръстовището на [улица]и [улица]за времето от 13.00 часа до 13.20 часа на дата 03.02.2024 г. Видно от постъпилата справка рег. № 513000-35123/09.05.2024 г. на отдел „Оперативен дежурен център“ – СДВР /л. 36/, срокът за съхранение на записи на камерите в „Интегрираната автоматизирана система за сигурност“ на МВР е 30 дни, поради което видеозапис от 03.02.2024 г. не може да бъде предоставен.

Непредставяне и липса на записите от камерите, не води до извод, че касаторът не е осъществил състава на нарушението, както и че същото не е доказано, в каквато насока се правят възражения. Това обстоятелство, не може да се разглежда и като съществено нарушение на процесуалните правила в административнонаказателното производство. В хода на същото е изготвен Протокол за ПТП със схема на ПТП, скицата на ПТП към протокола, а от касатора е попълнена декларация, в която собственооръчно е направил схема на ПТП. Механизмът в изброените писмени доказателства е напълно идентичен. Съставеният АУАН е подписан без възражение от касатора С.. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН и Постановление № 10/1973 г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

Нещо повече, от приобщените по делото доказателства, вкл. изслушаните свидетелски показания и снимковия материал, следва, че фактическата обстановка е обективно и всестранно изяснена. Няма спор, че двата автомобила са се движили в съседни ленти, като лентата на касатора е средна, както и същият е отстоял вдясно спрямо автомобила на св. Й. /чийто автомобил е пострадал/. Няма спор още, че лентата, в която е бил ситуиран пострадалият автомобил е била лява лента на движение със указание за завой наляво. При извършената маневра завой наляво от страна на касатора е произведен удар в дясната предна част на автомобила на свидетеля Й. (калник, броня фар). Последното е произтекло при зелена светлина на светофарната уредба, поради това, че автомобилът на касатора е предприел завой наляво, въпреки че се е движел в средна лента (за направо, а ударът е реализиран на пешеходната пътека в лявата лента (за завой наляво). Тези факти се установяват от декларациите на участниците, приложени по делото на СРС, както и от приобщения снимков материал. С оглед така възприетото, съдът намира, че не представлява неизясняване на фактическата обстановка непреглеждане на камерите, още повече, че механизмът на ПТП в скицата за ПТП и в декларацията на касатора напълно съответства с останалите писмени доказателства. ПТП е реализирано от касатора С. при маневра завой наляво от средна лента, без да отчете наличието на друго МПС и без да го пропусне. Разпитът на очевидци също не би изяснил в по - голяма степен механизма на произшествието, а

и няма данни за такива очевидци, предвид че контролните органи са повикани през телефон 112 и съответно е изминало време до пристигането им на мястото на произшествието.

Относно твърдението в касационната жалба, че липсва посочване в АУАН, дали лицето отразено в същия като свидетел е такъв на самото административно нарушение или единствено е присъствал при съставянето му следва да се посочи, че както в подписаната от касатора декларация, така и в тази на свидетеля Й. (другият участник в ПТП) е посочено, че: за реализираното ПТП са съобщили на органите на МВР. От съдържанието на декларациите на участниците в ПТП се установява, че свидетели на ПТП не е имало. Предвид изложеното, липсва съмнение, че АУАН е съставен от правоимащото длъжностно лице, в кръга на службата му, в присъствието на свидетеля М. С. /полицейски служител/. Този свидетел не е очевидец, а свидетел при съставянето на АУАН. Нужно е да се отбележи, че актосъставителят е и лицето установило нарушението непосредствено, в качеството си на полицейски орган.

С поведението си Н. П. С. е нарушил разпоредбата на чл. 25, ал. 2 от ЗДВП, за което законосъобразно е санкциониран с налагането на глоба в размер на 200 лв., на основание чл. 179, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. четвърто от ЗДВП.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Въззивният съд е изградил изводите си въз основа на изброените доказателства, като е обсъдил и доводите на страните. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и са изложени съображения във връзка с наложеното административно наказание.

По тези съображения, решението не страда от пороците релевиращи в касационната жалба, поради което, като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл. 27е от Наредба за заплащане на правната помощ

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.06.2024 г., постановено по НАХД № 3590/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав.

ОСЪЖДА Н. П. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: